

Arrest

nr. 287 047 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2023 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelt, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming in Polen indiende, met name op 10 augustus 2022.

1.2. Op 17 februari 2023 verzoekt verweerder de Poolse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III Verordening), terug te nemen.

1.3. De Poolse autoriteiten willigen het terugnameverzoek in op 22 februari 2023.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 8 maart 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 maart 2023. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: A. K.

voornaam: F. M.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Salmas nationaliteit: Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. K. F. M., verder de betrokkene genoemd, die verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben bood zich op 14.02.2023 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende formeel zijn verzoek in op 14.02.2023. Hij verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend maar vingerafdrukken te hebben gegeven in Polen.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen op 10.08.2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 16.02.2023.

Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde twee broers te hebben die in België verblijven, A. K. J. (OV ...) en A. K., I. (OV ...). Hij stelde verder in België ook een oom langs vaderszijde te hebben, A. K. K. (OV ...). Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud geen identiteitsdocumenten voorleggen, hij verklaarde dat de smokkelaar zijn paspoort heeft meegenomen toen hij in België aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij Iran op 20.06.2022 heeft verlaten omwille van politieke problemen. Hij trok te voet naar Turkije en verbleef er tot juli 2022. Betrokkene stelde dat hij er vijftien dagen moest wachten tot de smokkelaar alles geregeld had. Hij reisde verder in een vrachtwagen via onbekende landen naar Polen waar hij nog dezelfde maand aankwam. Betrokkene stelde dat hij in Polen verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven maar hij stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming vroeg, geen interview kreeg en geen beslissing kreeg. Hij verklaarde dat hij in Polen zeven maanden in een gesloten centrum doorbracht, hij verliet het land op 11.02.2023 en reisde per trein via Duitsland naar België. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Polen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokken of hij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013.

Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat hij hier familie heeft, hij kent niemand anders in Europa. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat hij er niet goed werd behandeld, hij werd er namelijk zeven maanden opgesloten in een gesloten centrum. Hij stelde dat hij er verplicht werd vingerafdrukken te geven maar er geen internationale bescherming vroeg.

Op 17.02.2023 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Poolse instanties. Zij stemden op 22.02.2023 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). De Poolse instanties stemden op 22.02.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Poolse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen

ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst. Wat betreft de vrees van betrokkene dat een overdracht van de betrokkene aan Polen "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Polen instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Polen in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Middels het akkoord van 22.02.2023 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. De betrokkene zal na overdracht in Polen een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Poolse grondgebied. Wij benadrukken dat Polen verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij hier familie heeft, twee broers verblijven momenteel in België. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Wat de aanwezigheid van zijn broers betreft verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinlid" van zijn eveneens meerderjarige broers. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Polen verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Polen België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij

zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat we niet beschikken over concrete elementen die een afhankelijkheidsrelatie tussen de broers aantonen, betrokkene stelde zelf dat hij niet weet waar zijn broers verblijven en niet door hen ondersteund wordt, hij is afhankelijk van het opvangcentrum waar hij verblijft. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in Polen verplicht zijn vingerafdrukken moest geven maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende, geen interview had en geen beslissing kreeg. We benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Polen merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen. Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mode door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysiena; Ewa Ostaszewska-Zuk, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland> , laatste update op 26.05.2022, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Het rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang of opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (AIDA p. 37, "There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees") en onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA p. 55). Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvangcondities vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA p. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen verblijven in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming krijgen en verblijven op de privémarkt. Er waren in 2021 geen meldingen van overbevolking in de Poolse opvangstructuren. (AIDA p. 54) Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten. (AIDA p. 57). De financiële steun die verzoekers krijgen zowel in de opvangcentra als voor privé-accommodatie is vaak niet voldoende om hun eigenlijke kosten te dekken. Deze tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te helpen met verschillende taken. (AIDA p. 60). Betrokkene stelde dat hij zeven maanden werd opgesloten in een gesloten centrum in Polen. Het AIDA-rapport vermeldt dat detentie van asielzoekers in Polen mogelijk is op volgende gronden: om de identiteit van de verzoeker vast te stellen, om alle informatie die nodig is voor het onderzoek te verzamelen en er een risico op onderduiken is, om een uitwijzing te voltrekken, omwille van redenen van veiligheid, omwille van een risico op onderduiken. Detentie is mogelijk in alle fases van de procedure maar wordt het meest toegepast bij illegale binnenkomst. Er is een bezorgdheid dat detentie niet alleen als noodoplossing wordt gebruikt en vaak onterecht wordt verlengd maar de verhouding tussen verzoekers in open en gesloten centra toont aan dat er geen sprake is van systematische opsluiting. (AIDA p.90-91) Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons

onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (AIDA p. 76). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is. (AIDA p. 77-78). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan. We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten (4) .

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds administratief van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn overdracht naar Polen.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Verzoeker voert in het enig middel het verbod van refoulement aan en de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening en van het zorgvuldigheids- en materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De nietigverklaring: schending van het verbod op refoulement, het artikel 3 EVMR, het art. 4 Europees Handvest, het artikel 3.2 Vo nr. 604/2013, minstens van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht:

Uit de meest recente landinformatie blijkt dat er een reële vrees bestaat dat vreemdelingen, inclusief Dublin -terugkeerders geen toegang zullen hebben tot de asielpcedure in Polen.

Push-backs worden systematisch uitgevoerd, niet alleen aan de grens maar ook vanuit het vasteland. De push-backs leiden tot doden:

At least four bodies have been found at the Polish border with Belarus, reportedly one of them was a young woman who was left unassisted despite alerts to Polish authorities. Meanwhile, reports of pushbacks, arbitrary detention and “repression against humanitarian activities” continue. Council of Europe raises concerns over pushbacks and criminalization of solidarity by authorities in Latvia. More tragic deaths have been reported at the Polish border with Belarus, long the scene of pushbacks and deaths of people on the move. On 12 February the body of a young Ethiopian woman was recovered by humanitarian activists in a forest on the Polish side of the border with Belarus. Reportedly, activists had searched for the woman for a week, and reported when they recovered her body: “She was lying on the ground, huddled up. Next to her is a Christian prayer book with pictures of saints. She was wearing the same sweater and hat as in the picture, only she didn’t have a jacket. We have no doubt that it is her”. According to Grupa Granica: “The woman crossed the Poland-Belarus border on 3.02. with a group of 6 people through a river. Three of them were immediately pushed back to Belarus. The remaining four stayed in Poland. At night, the woman felt very bad and began to lose consciousness. Her companions started looking for help”. The organisation further reports: “According to the late woman’s companions, Polish border guard and the police declared they would provide help. However, they never reached her, but they pushed the migrants who asked for help back to Belarus”. Katarzyna Czarnota from ECRE member, the Helsinki Foundation for Human Rights (HFHR), stated: “Unfortunately, contact with uniformed officers ended with pushback, and not providing help to a person in need. The search was resumed by activists”. Grupa Granica, demands an: “investigation of circumstances of the death, as well as holding responsible the authorities, who according to the group’s relation, not only did not undertake rescue activities, but also pushed back to Belarus people who were seeking help for their companion”. On 16 February, the organisation reported of three more bodies found at the border, stating: “Three more victims of the deadly policy of push-backs. Three more deaths that could have been avoided”. According to Grupa Granica at least 37 deaths have been confirmed in the border area and almost 300 people reported missing since the crisis at the border began.

Meanwhile, reports of pushbacks along the border continue to mount. ECRE member, Association for Legal Intervention (SIP), is one of the organisations that contributed to an EU Asylum Agency (EUAA) report on Poland. SIP states: “In 2022, pushbacks at the Polish-Belarusian border continued. Pushbacks were reported irrespective of a nationality or vulnerability of persons concerned, including families with children, prégnants women, elderly, disabled and ill persons. Persons crossing the Polish-Belarusian border in an irregular manner often asked for international protection, but their asylum claims were ignored by the Polish authorities. They were pushed back despite their pleadings for international protection” SIP further cites a report by PRAB (the Protecting Rights at Borders Initiative including SIP): “In 2022, the

Border Guard (...) issued 2,549 decisions ordering an immediate removal from Poland of persons intercepted near the border (based on Article 303b of the Act on Foreigners). Moreover, the Border Guard registered 12,144 'preventions of irregular crossings of the border'. This number includes both persons who managed to avoid interception at the border (e.g. they run away from Polish officers to Belarus) and persons who were returned to Belarus in accordance with the Regulation in force since August 2021 (entitling to return a person identified away from the official border crossings without any decision being issued)". The SIP input further notes that data shows that since August 2021, the Border Guard has removed 50.668 persons from Polish territory immediately upon their arrival from Belarus.

Uitspraken van de rechtbank te Den Haag, Nederland

De rechtbank in Den Haag deed ook drie keer uitspraak over de opschorting van de overdracht van buitenlanders naar Polen.

In zijn arrest van 31 mei 2022 stelde zij dat de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in Polen ernstig onder druk staat en dat er ernstige zorgen bestaan over de vraag of de universele mensenrechten van leden van de LGBTQ+-gemeenschap in Polen nog steeds worden gerespecteerd. De tekortkomingen werden als zo ernstig beschouwd dat de naar Polen overgebrachte persoon het risico zou lopen zijn grondrechten te schenden.

Al in een eerder arrest van 1 oktober 2021 (ref. NL21.2550, niet gepubliceerd), wees dezelfde rechtbank erop dat verzoekers niet naar Polen kunnen worden overgedragen vanwege gedocumenteerde pushbacks aan de Pools-Wit-Russische grens en de praktijk om verzoeken om internationale bescherming niet te accepteren. De rechtbank betwijfelde of, in het licht van een dergelijke behandeling van migranten door de Poolse autoriteiten, de rechten van personen die op grond van de Dublin III-verordening aan Polen zijn overgedragen, zullen worden geëerbiedigd. Naar het oordeel van de rechtbank hadden de Nederlandse autoriteiten er eerst voor moeten zorgen dat de rechten van personen die naar Polen worden overgebracht niet op dezelfde manier zouden worden geschonden als het geval is voor mensen die illegaal de Pools-Wit-Russische grens oversteken. De rechtbank merkte ook op dat de verzoeker om internationale bescherming homoseksuele geaardheid heeft verklaard en dat de situatie van LGBT-mensen in Polen precair is als gevolg van discriminatie door de autoriteiten.

Op basis van deze twijfels heeft het Hof in Den Haag op 15 juni 2022 een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over de terugkeer van verzoekers om bescherming naar landen die, hoewel zij lid zijn van de Europese Unie, de mensenrechten niet eerbiedigen. Volgens de verwijzende rechter is duidelijk geworden dat de grondrechten in Polen al geruime tijd worden geschonden. Dit gebeurt niet alleen aan de buitengrens van de EU, maar ook na het overschrijden ervan. Onderdanen van derde landen worden al op Pools grondgebied aangehouden en naar de buitengrenzen vervoerd met het oog op verwijdering, zonder hen de gelegenheid te geven te signaleren dat zij asiel willen aanvragen. Naast de schendingen aan de buitengrens met Wit-Rusland blijkt uit betrouwbare bronnen volgens de verwijzende rechter dat er twijfels bestaan over de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in Polen.

Ondergeschikt blijkt dat asielzoekers systematische worden opgesloten in gesloten centra, waar de levensomstandigheden mensonwaardig zijn, waar er geen toegang is tot afdoende medische verzorging en waartegen er geen daadwerkelijke rechtsmiddelen voorhanden zijn:

German rights group calls for halt in deportations to Poland, By Natasha Mellersh Published on: 2022/08/01

The German NGO, Pro Asyl, has urged the government to halt the deportation of asylum seekers from Germany back to Poland, citing concerns over conditions in detention centers and violations of international law.

Pro Asyl has called on the German government not to deport any asylum seekers from Germany back to Poland under the so-called Dublin III Regulation, and to take over the asylum procedures of the asylum seekers concerned.

Human rights concerns over returns to Poland

[...]At the start of the war in Ukraine, Poland stopped these Dublin re-admissions in February 2022 - but is ready to accept transfers from other EU countries again as of Monday, August 1, 2022. However, human rights organizations have raised concerns of the treatment and detention of asylum seekers in Poland.

"Poland has a massive rule of law problem, and the asylum reception conditions there are contrary to human rights. Asylum seekers are systematically locked up in camps that are worse than prisons - simply because they have filed an asylum application," Karl Kopp, Head of Europe at Pro Asyl said in a statement.

"In view of the Polish government's systematic violations of European and international law, asylum seekers must not be sent back to such conditions under any circumstances."

Refugees face automatic detention

Detention in such camps also threatens asylum seekers who are sent back from Germany to Poland under the Dublin procedure. Polish lawyers confirm this and point out that the use of detention in the Polish asylum procedure is automatic and is applied as a rule.

The AIDA Report Poland 2021 (Update May 2022), states that the courts often claim that applying alternatives to detention is impossible, as asylum seekers cross the border unlawfully and there is a risk of escape, they do not have a regular place of residence or savings, ignoring the fact that asylum seekers are entitled to stay in reception centers and receive pocket money.

The UN Special Rapporteur Felipe González Morales denounced this practice as recently as July 29 and called on Poland to immediately release at least unaccompanied children, children with their families, pregnant women, and people with mental illnesses to open facilities.

Violation of international law

Hanna Machińska, Deputy Commissioner for Human Rights in Poland, addressed the EU Parliament's Civil Liberties Committee in February 2022, calling conditions at the Wędrzyn detention center (600 people), for example, untenable and saying, "Wędrzyn should be wiped off the Polish map. It is the worst place."

"It's not about individual failures or misconduct by individuals responsible, but about systemic deficiencies in the Polish asylum system," Kopp said.

"In addition, asylum seekers who fled to Germany via Poland experienced brutal violence at the Polish-Belarusian border: They were victims of violence and rejections by Polish border officials in violation of international law," he added.

[...]Concerns over conditions in detention centers

In the detention centers that Poland expanded last year, people sometimes have less space than the EU prescribes for prisoners. In addition, those seeking asylum receive hardly any counseling, information and translations, virtually no medical care and have hardly any opportunity to communicate with family, lawyers and supporters via the Internet. As a result, they miss important legal deadlines and their families are left in the dark as to whether they are even still alive.

En verder:

All in all, by denying the asylum-related or humanitarian motives of mobility for the majority of asylum applicants approaching Polish territory, rejecting their protection claims (except for Belarusian and respectively Ukrainian citizens) and absence of a proper prevention from fraudulent offers by informal intermediaries, the state authorities contribute to pressure on onward migration. This mobility is inevitably linked, though, to further transfers under Dublin regulations. In the Polish case, implementing these transfers has been possible since the vast majority of humanitarian migrants were registered as asylum applicants in Poland. The direct aftermath of a Dublin transfer to Poland is usually subjection to the return procedure aimed at deporting humanitarian migrants to their countries of origin, because their asylum cases were closed by Polish authorities in their absentia. Although this situation may end up in deportation, in practice it rarely happens. Asylum seekers reapply for international protection, which usually prevents their removal from Poland, but often means detention (or the direct and constant threat of it), as one of the lawyers from a related NGO commented:

[persons returned under the Dublin regulations] upon their return to Poland are by and large, almost with no exceptions, referred to detention centres. Their life in such facilities is almost exclusively geared towards deportation. [The argument is that] the person who had fled did not seek protection in Poland so there is every risk of them escaping. [...] Such individuals [...] stand little chance of explaining how they ended up in Poland and what reasons they have to request protection [...] If in doubt, the circumstances are always interpreted to the detriment of the foreigner since they lack the necessary credibility. [...] the procedures are really executed in a very bureaucratic and superficial way with deportation being at their focus.

The common application of detention towards 'returnees' under Dublin regulations can be perceived as a facet of Apartheid that by definition involves various forms of violence. For some people, detention itself constitutes a singularly terrifying experience, and in panic, they would prefer to expose themselves to the dangers of returning to their home country rather than face the pain of detention (Ugelvik and Damsa 2018). As a Chechen couple returned to Poland under the Dublin regulation explained:

They [border guards] told us that as we did not have passports, we were breaking the law and would be put to prison. I told my husband: I wouldn't survive in a detention centre, I would go mad. We decided to stop asylum [procedure]. [...] [But in fact] we didn't want to leave Poland, we wanted to apply for asylum. We were not put to prison to my great happiness. It was the happiest day of my life.

However, persons fleeing territories that are unsafe for them will most probably not want to go back there until factors forcing them to run away disappear. They 'prefer' to be detained instead of being deported. The fear of deportation conquers everything, as reflected by a Chechen male interviewee: 'If it's detention and you're sure that you're not going to get deported then you'll do your time and then go out. But when

you know they can deport you, it feels horrible'. Such 'lesser evil' was also commented on by another Chechen man, eventually subjected to measures alternative to detention:

I don't want to be deported. You wanna send me behind bars? Then send me behind bars, as long as it's in Poland. I prefer to stay in a Polish prison than ours. If there had been no risk of deportation then I wouldn't have been going there [to report to the border guards].

In the cases of these migrants, detention is not a form of deterrence, instead appears to be a form of violence that may only worsen the condition of humanitarian migrants. Thus, it also fits the concept of Apartheid, in which emotions (here: fears of being deported or detained instigated by the authorities) are mobilized to highlight the unwelcoming approach of the state.

In turn, the inaction of the authorities regarding factors contributing to the unwanted (at least if paying attention only to the government's declarations) onward migration of asylum seekers is a facet of Apartheid, although based on activities other than deportation to the country of origin. It is, though, aimed at determining the deportability of humanitarian migrants, especially when they are sent back to Poland from other EU states. Onward mobility becomes the desirable confirmation of the aptness of common perceptions of forced migrants as 'bogus' asylum seekers, justifying all practices aimed at either keeping them away from Polish territory or under special control measures and the constant threat of deportation.

En verder:

Right to asylum

In Poland, the Polish Border Guards are responsible for receiving asylum applications. I learned that at the presence of staff of the National Commissioner for Human Rights, Border Guards accepted all asylum applications. However, I have also received information indicating that requests to apply for international protection in Poland were repeatedly ignored by Polish Border Guards. In this regard, I also express my concern over the new legislation adopted by Poland, which allows authorities to disregard such applications if the applicant has been stopped immediately after having crossed the border outside of an official border crossing. Under international human rights law, everyone has the right to seek asylum, and the denial of access to territory without safeguards cannot be justified on the grounds of any exceptional operational challenge, such as the size of migratory movements.

Deprivation of liberty of migrants

As mentioned earlier, in Belarus, the Temporary Logistical Centre served as a de facto place of detention for migrants.

Furthermore, Polish domestic law allows for the detention of migrants in guarded centres for foreigners, which are closed immigration detention facilities under the control of the Polish Border Guard.

Despite the possibility provided by the Polish law to apply alternatives to detention, Polish courts routinely direct individuals intercepted at the Polish-Belarusian border to closed facilities, based on the "application" from the Polish Border Guard to place an individual in a guarded facility. Questions on the independence of courts' decisions arise as asylum seekers subject to thus applications are routinely ordered to be placed in guarded facilities as the Border Guard requested in the applications.

I would like to acknowledge efforts made by Polish Border Guards in improving the conditions of stay of asylum seekers in closed facilities. Multiple teams are deployed to provide information on relevant procedures, social activities, educational programs, medical and psychological support to detainees at the closed facilities. However, the lack of access to independent legal counselling, insufficient mental health care, limited outdoor time and lack of efficient communication tools in some cases, among others, remain issues of concern. The Polish Border Guard, currently responsible for almost all aspects of the operation of closed detention facilities for migrants, should consider alleviate some of their activities and engage with specialized and independent local and international organizations which have rich experience and expertise in providing legal and social assistance to migrants.

I learned that the Office for Foreigners has the power to release asylum applicants from detention and they are doing so in several cases. Still, I have witnessed migrants belonging to most vulnerable groups remain detained in closed facilities, including families with children, pregnant woman, and persons with mental health conditions. I noted with much concern that at the Ground Floor of the closed facility where families with children are held, persons arrested at the border by the Border Guard for alleged criminal activity are kept for up to 48 hours until they are presented to a Court.

There were at least 5 babies at the closed facility. Some of these babies were born in Belarus and received their first vaccine there. I recognized their photos during my visit to the crisis room in Grodno where their mothers received care from the Belarusian Red Cross. Although I did not see them, according to Polish authorities, there are unaccompanied children in closed detention facilities. I reiterate that migrant children and their families should never be detained merely due to their migration status. Detention of any child for reasons related to their or their parents' immigration status never responds to the best interest of the child and always constitutes a violation of the rights of the child in accordance with international human rights standards. Alternatives exist in Poland. There are open facilities run by the Office for Foreigners. In such centres, children can benefit from the public education system and attend school outside the facility,

with the support of local government and under the supervision of the Ministry of Education. I also learned that the Polish Border Guard cooperates with charity groups to provide alternative accommodation for persons with disabilities or other illness that require intensive care. I encourage relevant authorities to expand the use of these alternatives. More importantly, I urge the immediate release from detention of all children with their families, pregnant women and persons with mental health conditions to adequate care and reception facilities.

In addition, I note with concern that new immigration detention facilities are currently being built in Poland, including new facilities for the detention of families and children. These projects should be halted immediately. Instead, Poland should re-divert resources to invest in alternative reception and care for children, including those with their families.

En verder:

Alternatives to detention of asylum seekers were applied exceptionally (according to the Border Guard: only 89 times in 2021).

An ongoing concern is lengthy detention of children as well as lack of proper identification of the most vulnerable groups of asylum seekers such as victims of torture, who, according to legal provisions, should not be detained. In January 2022 the Polish Ombudsman officially addressed the courts and explained that the detention centres do not provide adequate living conditions for children and that detention should be always applied only as a last resort. The Polish deputy Ombudsman, Hanna Machińska, condemned the existing practice of placing victims of torture and children in detention. Apparently, one of the reasons why courts would place migrants and asylum seekers (including children) in detention is a belief that it will do them good

After their visit to the detention centre for families in Kętrzyn, the representatives of the office of the Polish Ombudsman acting as a National Mechanism for Prevention of Torture pointed out the alarming practice of accommodating migrants and asylum seekers in containers distant from sanitary facilities and the lack of proper medical care, including no available paediatricia

Another detention centre visited in October and December 2021 and January 2022 by the representatives of the Polish Ombudsman was a temporary detention centre in Wędrzyn. After carrying out the last of three visits, the Ombudsman described the facility as not fulfilling requirements for the prevention of inhuman and degrading treatment of the detainees. The Ombudsman stressed that the conditions do not allow for any privacy, rooms are overcrowded, the minimum living space is unacceptably insufficient, there are razor wires within the walking areas, detainees suffer psychological issues and the internal psychologist does not pay enough attention to their conditions, and the localisation of the facility within active polygon adds to traumatic experiences of the detainees.

The conditions at the detention centres led some of the detainees to protests and strikes (including hunger strikes)

En verder:

Nach diesen Maßgaben liegen inzwischen ernstzunehmende Anhaltspunkte dafür vor, dass das Asylverfahren und die Aufnahmebedingungen in Polen seit dem vergangenen Sommer systemische Schwachstellen aufweisen, die die Gefahr einer unmenschlichen oder erniedrigenden Behandlung begründen könnten.

Als Reaktion auf den massiven Anstieg der Anzahl von Asylbewerbern (ausgelöst durch die Grenzübertritte von Migranten aus Belarus kommend) hat Polen im letzten Jahr die Zahl der „bewachten Zentren für Ausländer“ von 6 auf 9 und die Zahl der Plätze von 628 auf 2.256 bzw. 2.308 erhöht (European Council on Refugees and Exiles (ecre), Asylum Information Database (AIDA), Country Report 2021: Poland, Update May 2022, S. 88 und 104; Pro Asyl, Dublin-Abschiebungen nach Polen müssen gestoppt werden, 28.07.2022). Nach den Regularien Polens werden Asylbewerber in einer solchen Gewahrsamseinrichtung untergebracht, wenn Alternativen nicht in Betracht kommen und ein Grund für die Inhaftierung vorliegt (vgl. zu den einzelnen Gründen AIDA, Country Report 2021: Poland, Update May 2022, S. 90f.). Es besteht jedoch der Eindruck, dass die Inhaftierung nicht als letztes Mittel eingesetzt und oft automatisch angewandt oder verlängert wird (AIDA, Country Report 2021: Poland, Update May 2022, S. 91; US State Department vom 12.04.2022, <https://www.ecoi.net/de/dokument/2071352.html>). So hat der seit Juli 2021 amtierende, vom polnischen Parlament gewählte Ombudsmann Marcin Wiącek, der für die Einhaltung der Menschenrechtsstandards in Polen zuständig ist, in einem Schreiben vom 25.01.2022 an den Präsidenten des Bezirksgerichts Krosno ausgeführt, dass „trotz der im polnischen Recht vorhandenen Alternativen zur Inhaftierung von Ausländern, die internationalen Schutz suchen, in der Regel diese ultima ratio-Maßnahme angewandt“ werde (Marcin Wiącek,

https://bip.brpo.gov.pl/sites/default/files/2022-02/RPO_sad_25.1.2022.pdf, Übersetzung aus dem Polnischen durch Deepl.com). Zuständig ist der polnische Grenzschutz, der die Gewahrsamseinrichtungen leitet und die örtlichen Bezirksgerichte um Anordnung zur Unterbringung unter Haftbedingungen ersucht und damit in der Regel Erfolg hat (Pro Asyl, Dublin-Abschiebungen nach Polen müssen gestoppt werden, 28.07.2022). Auch eine Verlängerung über die ersten drei Monate Unterbringung hinaus erfolgt von den Gerichten „automatisch“ (US State Departement vom 12.04.2022, <https://www.ecoi.net/de/dokument/2071352.html>), was dazu führt, dass viele Asylbewerber monatelang in diesen Einrichtungen untergebracht sind (Pro Asyl, Wer ein Asylgesuch stellt, wird eingesperrt (Interview mit der polnischen Rechtsanwältin Maria Poszytek), 16.08.2022; Pro Asyl, Im Flüchtlingsgefängnis von Białystok, 20.07.2022). Zudem ist zu erwarten, dass auch Asylbewerber wie der Antragsteller, die nach der Dublin III-Verordnung nach Polen rücküberstellt werden, in solchen Gewahrsamseinrichtungen untergebracht werden (AIDA, Country Report 2021: Poland, Update May 2022, S. 90f.; Pro Asyl, Dublin-Abschiebungen nach Polen müssen gestoppt werden, 28.07.2022).

Das oben angeführte Schreiben des polnischen Ombudsmanns Marcin Wiącek vom 25.01.2022 lässt befürchten, dass sich die Unterbringungssituation in den Gewahrsamseinrichtungen als unmenschlich oder erniedrigend im Sinne von Art. 3 EMRK und Art. 4 EU-Grundrechte-Charta darstellt. Anlass für eine gezielte Recherche zu dem nur in polnischer Sprache abrufbaren Schreiben hat für die Kammer erst der Bericht von Pro Asyl vom 28.07.2022 gegeben, weshalb sie ihre Rechtsprechung zu Rückführungen nach Polen nun ändert (vgl. zuvor die Beschl. vom 25.02.2022 - 12 B 124/22 - n.v., und 15.06.2022 - 12 B 2204/22 - n.v.; vgl. zur jüngeren Rechtsprechung im Übrigen VG Minden, Beschl. vom 05.09.2022 - 12 L 599/22.A - und 02.08.2022 - 12 L 548/22.A -, beide in juris; VG Köln, Beschl. vom 31.08.2022 - 22 L 913/22.A -, juris insb. Rn. 38; VG Düsseldorf, Beschl. vom 10.08.2022 - 12 L 1303/22.A -, juris; VG Dresden, Beschl. vom 27.06.2022 - 3 L 397/22.A -, juris).

In dem Schreiben führt Wiącek aus, dass nach unangekündigten Besuchen in bewachten Zentren für Ausländer Anlass zu ernststen Bedenken im Zusammenhang mit möglichen Verstößen gegen den Grundsatz der Achtung der Menschenwürde bestünde. „Die Überbelegung der Zentren, die schlechten Lebens- und Hygienebedingungen und die unzureichende Durchsetzung der Rechte der dort inhaftierten Personen“ könnten seiner Meinung nach „zu einer grausamen, unmenschlichen oder erniedrigenden Behandlung führen“. Weiter weist Wiącek darauf hin, dass die Mindestfläche pro Person in einem bewachten Zentrum derzeit 2 qm betrage und dies internationalen Standards nicht entspreche. In manchen Gewahrsamseinrichtungen genügten zudem die Sanitäreinrichtungen nicht für die Zahl der untergebrachten Asylbewerber. Im Zentrum von Kętrzyn seien in Containern untergebrachte Personen zudem dazu gezwungen, im Freien mehrere hundert Meter zu Fuß zurückzulegen, um zur Toilette zu gelangen. Wiącek hebt hervor, dass auch Ausländer mit Gewalt- und Traumaerfahrungen sowie Personen in schlechtem psycho-physischem Zustand inhaftiert seien, obwohl in deren Personaldokumenten auf diese Gründe hingewiesen und diese die Unterbringung in einem bewachten Zentrum nach dem Ausländergesetz Polens ausgeschlossen hätten. Dazu bestünden schwerwiegende Mängel in der psychologischen und medizinischen Betreuung der inhaftierten Ausländer, welche bereits vor der Krise an der polnisch-weißrussischen Grenze festgestellt worden seien. Die benannte Krise habe zu einer Überbelegung der Haftanstalten für Ausländer geführt, die „diesen ohnehin schon schlechten Zustand noch dramatisch verschlimmert habe“. Aus den Ergebnissen der Besuche seiner Vertreter in den Zentren gehe hervor, dass „die Häufung zusätzlicher Nachteile, die sich aus den Haftbedingungen und der Dauer der Haft ergeben“ würden, „die Definition einer unmenschlichen und erniedrigenden Behandlung erfüllen“ könne (Marcin Wiącek, https://bip.brpo.gov.pl/sites/default/files/2022-02/RPO_sad_25.1.2022.pdf, Übersetzung aus dem Polnischen durch Deepl.com).

Die Ausführungen des vom polnischen Parlament gewählten Ombudsmannes Wiącek basieren nicht nur auf Überprüfungen der Gewahrsamseinrichtungen vor Ort durch den Ombudsmann und dessen Vertreter, sondern stimmen auch mit weiteren Erkenntnissen überein. So ist die Feststellung Wiąceks, dass in manchen Einrichtungen für jede Person nur noch zwei Quadratmeter zur Verfügung stehen, was in Polen seit August 2021 in „Krisenfällen“ gesetzlich zugelassen ist, aber EU-Standards widerspricht, mehreren weiteren Quellen ebenfalls zu entnehmen (vgl. Pro Asyl, Wer ein Asylgesuch stellt, wird eingesperrt (Interview mit der polnischen Rechtsanwältin Maria Poszytek), 16.08.2022; Pro Asyl, Dublin-Abschiebungen nach Polen müssen gestoppt werden, 28.07.2022; DW, Verloren im Niemandsland: Flüchtlinge an der belarussisch-polnischen Grenze, 07.07.2022, <https://www.dw.com/de/verloren-im-niemandsland-fl%C3%BCchtlinge-an-der-belarussisch-polnischen-grenze/a-62349252>; taz, „Sie behandeln uns wie Tiere“, 07.06.2022, www.taz.de/Streik-in-polnischen-Internierungslagern; Global Detention Project, März 2022, <https://www.ecoi.net/de/dokument/2072891.html>; Children and torture-victims in Polish detention, MEPs told, <https://euobserver.com/migration/154320>). Darüber hinaus ist bekannt geworden, dass Asylbewerber in manchen Gewahrsamseinrichtungen für ihr Essen zu jeder Jahreszeit im Freien anstehen müssen (Pro Asyl, Dublin-Abschiebungen nach Polen müssen gestoppt werden, 28.07.2022). Dies hat auch der Antragsteller angegeben, der in Białystok untergebracht war. Er

hat zudem berichtet, dass sie ihr Essen zurück in ihren Raum hätten tragen müssen, weshalb das warme Essen je nach Wegeslänge beim Verzehr bereits wieder kalt gewesen sei. Dazu erweckt die bauliche Gestaltung einiger Zentren mit dicken Mauern, Gittern an den Fenstern und auf den Fluren und umschlossen von mit Stacheldraht bewehrten hohen Mauern den Eindruck einer sehr gefängnisähnlichen Umgebung (AIDA, Country Report 2021: Poland, Update May 2022, S. 104f.; Pro Asyl, Im Flüchtlingslager von Białystok, 20.07.2022). In der Gewahrsamseinrichtung Białystok sind die einzelnen Stockwerke eines Gebäudes verschlossen und können nur vom Sicherheitspersonal geöffnet werden (Pro Asyl, Im Flüchtlingslager von Białystok, 20.07.2022). Die stellvertretende Kommissarin für Menschenrechte in Polen, Hanna Machińska, hat in einer Anhörung vor dem Ausschuss für bürgerliche Freiheiten des EU-Parlaments Anfang Februar 2022 die Zustände in der Gewahrsamseinrichtung in Wędrzyn als unhaltbar bezeichnet (Children and torture-victims in Polish detention, MEPs told, <https://euobserver.com/migration/154320>; vgl. Pro Asyl, Dublin-Abschiebungen nach Polen müssen gestoppt werden, 28.07.2022).

Auch die Aussage Wiąceks, dass die medizinische und psychologische Betreuung in den Einrichtungen bei weitem nicht ausreicht, wird anderweitig gestützt: Psychologen, medizinisches Personal und Angehörige von NGOs werden nur beschränkt oder gar nicht in die Gewahrsamseinrichtungen gelassen, kranke Asylbewerber jedoch auch nicht an örtliche Ärzte oder Krankenhäuser überwiesen (Pro Asyl, Dublin-Abschiebungen nach Polen müssen gestoppt werden, 28.07.2022; taz, „Sie behandeln uns wie Tiere“, 07.06.2022, [taz.de/Streik-in-polnischen-Internierungslagern](https://www.taz.de/2022/06/07/streik-in-polnischen-internierungslagern)). Der Bruder des Antragstellers hat in dessen Anhörung beim Bundesamt angegeben, er sei insgesamt fünfmal in Polen gewesen, um zu erreichen, dass eine Wunde am Kopf des Antragstellers medizinisch versorgt werde. Selbst das Angebot von 5.000 Euro als Bürgschaft habe nicht dazu geführt, dass der Antragsteller in einem Krankenhaus behandelt worden sei. Dem Antragsteller waren von einem Arzt der Gewahrsamseinrichtung zur Behandlung der offenen Wunde lediglich Schmerzmittel verabreicht worden. Die in den Einrichtungen Białystok und Lesznów untergebrachten Asylbewerber werden schließlich nicht mit ihrem Namen, sondern mit einer Nummer angesprochen, was von ihnen als erniedrigend empfunden wird (Pro Asyl, Im Flüchtlingslager von Białystok, 20.07.2022; taz, „Sie behandeln uns wie Tiere“, 07.06.2022, [taz.de/Streik-in-polnischen-Internierungslagern](https://www.taz.de/2022/06/07/streik-in-polnischen-internierungslagern)).

Angesichts der im Hauptsacheverfahren mindestens offenen Erfolgsaussichten für die Klage gegen die Abschiebungsanordnung und der Schwere der dem Antragsteller möglicherweise drohenden Rechtsbeeinträchtigungen, die nicht oder nur schwer rückgängig zu machen wären, überwiegt das Aussetzungsinteresse des Antragstellers das öffentliche Vollzugsinteresse.

Die Kostenentscheidung folgt aus § 154 Abs. 1 VwGO. Das Verfahren ist nach § 83b AsylG gerichtskostenfrei.

Dieser Beschluss ist nicht anfechtbar (§ 80 AsylG).

Vrije vertaling

Volgens deze normen zijn er thans ernstige aanwijzingen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Polen sinds afgelopen zomer systematische tekortkomingen vertonen die een risico van onmenselijke of vernederende behandeling met zich kunnen brengen.

Als reactie op de enorme toename van het aantal asielzoekers (veroorzaakt door migranten die vanuit Wit-Rusland de grens oversteken) heeft Polen vorig jaar het aantal "bewaakte centra voor vreemdelingen" verhoogd van 6 naar 9 en het aantal plaatsen van 628 naar respectievelijk 2.256 en 2.308 respectievelijk (European Council on Refugees and Exiles (ecre), Asylum Information Database (AIDA), Country Report 2021: Poland, Update mei 2022, blz. 88 en 104; Pro Asyl, Dublin deportaties naar Polen moeten gestopt worden, 28.07.2022). Volgens de Poolse regelgeving worden asielzoekers in een dergelijke detentiefaciliteit geplaatst als er geen alternatieven mogelijk zijn en er een reden voor detentie is (vgl. over de individuele redenen AIDA, Country Report 2021: Poland, Update mei 2022, blz. 90f.). De indruk bestaat echter dat detentie niet als laatste redmiddel wordt gebruikt en vaak automatisch wordt toegepast of verlengd (AIDA, Country Report 2021: Poland, Update mei 2022, p. 91; US State Department, 12.04.2022, <https://www.ecoi.net/de/dokument/2071352.html>). Zo heeft de ombudsman Marcin Wiącek, die sinds juli 2021 in functie is, door het Poolse parlement is gekozen en verantwoordelijk is voor de naleving van de mensenrechtennormen in Polen, in een brief van 25.01.2022 aan de president van de districtsrechtbank van Krosno verklaard dat "ondanks de alternatieven die de Poolse wet biedt voor de detentie van buitenlanders die internationale bescherming zoeken, deze ultima ratio maatregel meestal wordt toegepast" (Marcin Wiącek, https://bip.brpo.gov.pl/sites/default/files/2022-02/RPO_sad_25.1.2022.pdf, vertaling uit het Pools door DeepL.com). De Poolse grenswacht heeft de leiding over de detentiefaciliteiten en verzoekt de plaatselijke districtsrechtbanken om plaatsing in detentie te bevelen en is daarin meestal succesvol (Pro Asyl, Dublin deportaties naar Polen moeten worden

gestopt, 28.07.2022). Een verlenging na de eerste drie maanden wordt ook "automatisch" toegekend door de rechtbanken (US State Department, 12.04.2022, <https://www.ecoi.net/de/dokument/2071352.html>), waardoor veel asielzoekers maandenlang in deze faciliteiten worden vastgehouden (Pro Asyl, Wie asiel aanvraagt wordt opgesloten (interview met Poolse advocate Maria Poszytek), 16.08.2022; Pro Asyl, In de vluchtelingengevangenis in Białystok, 20.07.2022). Bovendien valt te verwachten dat asielzoekers zoals verzoeker, die op grond van de Dublin III-verordening naar Polen zullen worden teruggestuurd, ook in dergelijke detentiefaciliteiten zullen worden ondergebracht (AIDA, Country Report 2021: Polen, Update mei 2022, blz. 90f.; Pro Asyl, Dublin-deportaties naar Polen moeten worden stopgezet, 28.07.2022).

De bovengenoemde brief van de Poolse ombudsman Marcin Wiącek van 25.01.2022 doet vrezen dat de huisvestingssituatie in de detentiecentra onmenselijk of vernederend is in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest van de grondrechten. Alleen het rapport van Pro Asyl van 28.07.2022 gaf de Kamer aanleiding tot een specifiek onderzoek naar de brief, die alleen in het Pools beschikbaar is, waardoor zij nu haar rechtspraak over terugkeer naar Polen wijzigt (zie eerder de beslissingen van 25.02.2022 - 12 B 124/22 - n.v., en 15.06.2022 - 12 B 2204/22 - n.v.; zie over de meer recente rechtspraak bovendien VG Minden, Beschl. van 05.09.2022 - 12 L 599/22.A - en 02.08.2022 - 12 L 548/22.A -, beide in juris; VG Köln, Beschl. van 31.08.2022 - 22 L 913/22.A -, juris met name randnr. 38; VG Düsseldorf, beschikking van 10.08.2022 - 12 L 1303/22.A -, juris; VG Dresden, beschikking van 27.06.2022 - 3 L 397/22.A -, juris).

In de brief stelt Wiącek dat er na onaangekondigde bezoeken aan bewaakte centra voor vreemdelingen reden is tot ernstige bezorgdheid in verband met mogelijke schendingen van het beginsel van eerbiediging van de menselijke waardigheid. "De overbevolking van de centra, de slechte leef- en hygiëneomstandigheden en de ontoereikende handhaving van de rechten van de daar gedetineerde personen zouden volgens hem kunnen leiden tot een wrede, onmenselijke of vernederende behandeling. Wiącek wijst er voorts op dat de minimumruimte per persoon in een bewaakt centrum momenteel 2 vierkante meter bedraagt en dat dit niet aan de internationale normen voldoet. Bovendien zijn de sanitaire voorzieningen in sommige detentiecentra niet toereikend voor het aantal asielzoekers dat er wordt ondergebracht. In het centrum van Kętrzyn moeten mensen die in containers zijn ondergebracht honderden meters naar buiten lopen om het toilet te bereiken. Wiącek benadrukt dat buitenlanders die geweld en trauma's hebben meegemaakt, alsook mensen in slechte psychische en fysieke toestand, ook worden opgesloten, hoewel hun persoonlijke documenten naar deze redenen verwijzen en hen volgens de Poolse vreemdelingenwet uitsluiten van plaatsing in een bewaakt centrum. Bovendien waren er ernstige tekortkomingen in de psychologische en medische zorg voor de gedetineerde buitenlanders, die reeds vóór de crisis aan de Pools-Wit-Russische grens waren vastgesteld. De genoemde crisis had geleid tot overbevolking in de detentiecentra voor buitenlanders, waardoor de toch al slechte situatie nog dramatisch was verslechterd. Uit de resultaten van de bezoeken van zijn vertegenwoordigers aan de centra bleek dat "de opeenstapeling van bijkomende nadelen als gevolg van de detentieomstandigheden en de duur van de detentie" zou kunnen "voldoen aan de definitie van onmenselijke en vernederende behandeling" (Marcin Wiącek, https://bip.brpo.gov.pl/sites/default/files/2022-02/RPO_sad_25.1.2022.pdf, vertaling uit het Pools

De verklaringen van de ombudsman Wiącek, die door het Poolse parlement is gekozen, zijn niet alleen gebaseerd op inspecties ter plaatse van detentiefaciliteiten door de ombudsman en zijn vertegenwoordigers, maar komen ook overeen met andere bevindingen. Bijvoorbeeld, Wiącek's bevinding dat er in sommige faciliteiten slechts twee vierkante meter per persoon beschikbaar is, wat in Polen sinds augustus 2021 wettelijk is toegestaan in "crisisgevallen", maar wat in strijd is met EU normen, kan ook uit verschillende andere bronnen worden gehaald (zie Pro Asyl, Wer ein Asylgesuch stellt, wird eingesperrt (Interview mit der polnischen Rechtsanwältin Maria Poszytek), 16.08.2022; Pro Asyl, Dublin deportaties naar Polen moeten worden gestopt, 28.07.2022; DW, Lost in No Man's Land: Refugees at the Belarusian-Polish border, 07.07.2022, <https://www.dw.com/de/verloren-im-niemandsland-fl%C3%BCchtlinge-an-der-belarussisch-polnischen-grenze/a-62349252>; taz, "They treat us like animals", 07.06.2022, www.taz.de/Streik-in-polnischen-Internierungslagern; Global Detention Project, maart 2022, <https://www.ecoi.net/de/dokument/2072891.html>; Children and torture-victims in Polish detention, MEPs told, <https://euobserver.com/migration/154320>). Verder is bekend geworden dat asielzoekers in sommige detentiecentra op elk moment van het jaar buiten in de rij moeten staan voor hun eten (Pro Asyl, Dublin deportations to Poland must be stopped, 28.07.2022). Dit is ook verklaard door verzoeker die in Białystok was ondergebracht. Hij meldde ook dat zij hun eten terug naar hun kamer moesten dragen, waardoor het warme eten al weer koud was toen zij het aten, afhankelijk van de duur van de reis. Bovendien wekt de structurele opzet van sommige centra, met dikke muren, tralies voor de ramen en in de gangen, en omsloten door hoge muren die met prikkeldraad zijn versterkt, de indruk van een zeer gevangenisachtige omgeving (AIDA, Landenrapport 2021: Polen, Update mei 2022, blz. 104f.; Pro Asyl, In het

vluchtelingenkamp van Białystok, 20.07.2022). In het detentiecentrum van Białystok zijn de afzonderlijke verdiepingen van een gebouw afgesloten en kunnen alleen door beveiligingspersoneel worden geopend (Pro Asyl, In het vluchtelingenkamp van Białystok, 20.07.2022). Hanna Machińska, plaatsvervangend commissaris voor de mensenrechten in Polen, beschreef de omstandigheden in de detentiefaciliteit in Wędrzyn als onhoudbaar tijdens een hoorzitting voor de Commissie burgerlijke vrijheden van het Europees Parlement begin februari 2022 (Children and torture-victims in Polish detention, MEPs told, <https://euobserver.com/migration/154320>; vgl. Pro Asyl, Dublin deportations to Poland must be stopped, 28.07.2022).

De stelling van Wiącek dat de medische en psychologische zorg in de inrichtingen verre van toereikend is, wordt ook elders onderschreven: Psychologen, medisch personeel en leden van NGO's worden slechts beperkt of helemaal niet in de detentiecentra toegelaten, maar ook zieke asielzoekers worden niet doorverwezen naar lokale artsen of ziekenhuizen (Pro Asyl, Dublin-deportaties naar Polen moeten worden gestopt, 28.07.2022; taz, "They treat us like animals", 07.06.2022, taz.de/Streik-in-polnischen-Internierungslagerern). Verzoekers broer heeft tijdens zijn verhoor op het Bonds bureau verklaard dat hij in totaal vijf keer naar Polen is geweest om een wond op verzoekers hoofd medisch te laten behandelen. Zelfs het aanbod van 5.000 euro als garantie had niet geleid tot behandeling van verzoeker in een ziekenhuis. Verzoeker had van een arts in het detentiecentrum alleen pijnstillers gekregen om de open wond te behandelen. Ten slotte worden de asielzoekers die in de inrichtingen van Białystok en Lesznowola zijn ondergebracht, niet met hun naam maar met een nummer aangesproken, hetgeen zij als vernederend ervaren (Pro Asyl, Im Flüchtlingslager von Białystok, 20.07.2022; taz, "Sie behandeln uns wie Tiere", 07.06.2022, taz.de/Streik-in-polnischen-Internierungslagern).

Gelet op de althans openstaande kansen op succes in het hoofdgeding voor het beroep tegen het bevel tot uitzetting en de ernst van de rechtsgevolgen die verzoeker mogelijk bedreigen en die niet of moeilijk ongedaan kunnen worden gemaakt, weegt het belang van verzoeker bij opschorting zwaarder dan het algemeen belang bij tenuitvoerlegging.

De beslissing over de kosten volgt uit artikel 154 lid 1 VwGO. Ingevolge artikel 83b van de Asielwet is de procedure vrij van proceskosten.

Deze beslissing is niet aanvechtbaar (artikel 80 Asielwet).

En verder:

On 1 February, the BalkanInsight released a report entitled 'Held Without Rhyme or Reason: Poland's Detention System for Migrants Labeled a Farce'. It describes how: "Inhumane and traumatising, Polish detention camps don't even pretend to control irregular migration. After spending months in these high-security facilities, thousands simply continue their journey on to Western Europe". According to the report: "It's impossible to say exactly how many of the migrants apprehended by the authorities simply disappear after their period in detention – migration lawyers unofficially speak of 90 per cent. Some idea can be drawn from the statistics of the Polish Border Guard and Office for Foreigners: in the second half of 2021, a total of 3,570 migrants were detained and placed in detention centres. By February, the number had fallen by half and currently it doesn't exceed 600. Over the last 18 months, more than 4,700 asylum application procedures have been halted: the reason, according to the Office of Foreigners, is that the person had simply disappeared".

In January, the European Court of Human Rights (ECtHR) communicated the case V.M. and Others v. Poland regarding the detention by Poland of a mother and her children, who complain that the treatment violates Articles 5 and 8, and Article 3 of the European Convention on Human Rights (ECHR). In February, the European court found that Poland had violated Article 5 ECHR, in the case R.M. and Others v. Poland, concerning the detention of a family awaiting deportation following return from Germany under the Dublin Regulation, a case in which ECRE member, the Hungarian Helsinki Committee, intervened as a third party.

Civil society actions at the border to combat violations have provoked a backlash .

En tenslotte :

Since the autumn of 2021, people who have managed to cross the Belarusian border and apply for asylum in Poland have nearly always been detained behind barbed wire or walls. According to the Polish Border Guard, 3,800 people crossed the Belarus-Polish border and applied for asylum in 2021 (excluding citizens

of Ukraine, Belarus and the government-led evacuation from Afghanistan); 3,580 of them, of 94 per cent, were placed in detention.

...In theory, people who flee Poland after filing an asylum claim will be readmitted based on the EU's Dublin Regulation, which seeks to ensure quick access to asylum procedures and the examination of an application on the merits by a single, clearly determined EU country.

The regulation establishes the member state responsible for the examination of the asylum application, and migration lawyers warn clients that leaving Poland will only further complicate their situation. But is that really the case?

Since the beginning of the migration crisis on the border with Belarus in 2021, Poland has received about 1,900 asylum requests from Iraqis, discontinued 1,250 of them as they had left the country, and readmitted just 55.

After readmission, most people are simply put out on the street, making it likely that many will just leave again. The Dublin Regulation procedures are lengthy and migrants move mountains not to be sent back to Poland: hiding, using the institution of German "church asylums", or going further west, often to the UK, which is not part of the Dublin Regulation.

Moreover, several German NGOs have been clearing legal paths to stop deportations to Poland on the grounds of its mistreatment of migrants and asylum seekers. They claim that the first court rulings on Poland not being regarded as a safe country have already been handed down.

Gelet op de bovenstaande risico's worden Dublin-overdrachten naar Polen door verschillende rechtbanken opgeschort:

HFHR detects an increasing recognition from courts in member states that the deficiencies in the functioning of the Polish asylum system and general state of the rule of law are "so far-reaching that they break the existing principle of mutual trust" and accordingly suspend Dublin transfers to the country. The organisation refers to several judgments including from German courts – in Minden over "insufficient investigations on whether minor applicants' risk being detained in unsuitable conditions, contrary to the Article 4 EU Charter" and in Hanover due to "a risk of inhuman or degrading treatment, contrary to Article 3 of the European Convention on Human Rights and Article 4 of the Charter of Fundamental Rights". Further, the organisation refers to three suspensions of transfers from the Netherlands by the court in The Hague referring to questions of independence of the judiciary in Poland, rights of LGBTQ+ people and pushbacks at the Polish-Belarusian border as well as the practice of not accepting applications for international protection. Based on these doubts, the Court in The Hague referred a question to the Court of Justice of the European Union (CJEU) for a preliminary ruling concerning the return of applicants for protection to countries which, despite being members of the European Union, do not respect human rights. According to HFHR, these judgments indicates that the "treatment of applicants for protection by the Polish authorities does not meet European standards". The organisation further expresses hope that a ruling by CJEU will provide a principled answer to the questions referred by The Hague.

En verder :

HFHR, Niskie standardy ochrony praw człowieka przeszkodą do przekazywania uchodźców Polsce, 12.01.2023

System przekazywania osób ubiegających się o ochronę opiera się na wzajemnym zaufaniu pomiędzy państwami członkowskimi i założeniu podobieństw systemów azylowych. Jednak sądy niektórych państw członkowskich zaczynają uznawać, że deficyty w systemie funkcjonowania systemu azylowego oraz stanu praworządności w Polsce są tak daleko idące, że przełamują dotychczasową zasadę zaufania. W konsekwencji sądy te wstrzymują realizację decyzji o przekazaniu do Polski.

Zdarza się również, że organy innych państw członkowskich nie decydują się na przekazanie wnioskodawców do Polski, jednak nie wydają formalnej decyzji w tej sprawie.

Wyroki sądów administracyjnych w Hanowerze i Minden, Niemcy

W wyroku z 5 września 2022 r. Sąd administracyjny w Minden odmówił przekazania do Polski grupy osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej. Niemiecki sąd uznał, że w związku z istniejącymi uchybieniami w systemie przyjmowania uchodźców, osoby powracające do Polski mogą być narażone na nieludzkie lub poniżające traktowanie, sprzeczne z art. 4 Karty Praw Podstawowych UE.

Niemiecki sąd za istotny uznał fakt, że Polska pozbawia wolności nie tylko dorosłych migrantów, ale również dzieci. Przed przekazaniem osób do Polski niemieckie organy powinny więc były upewnić się, czy w grupie znajdują się dzieci, oraz w jakich warunkach będą przebywać po ich przekazaniu do Polski. Sąd podkreślił podnoszony przez organizacje pozarządowe automatyzm stosowania detencji, brak uwzględnienia najlepszego interesu dziecka, brak przesłuchania go przez sąd oraz brak przeprowadzenia badań medycznych i psychologicznych. Sąd powołał się również na list Rzecznika Praw Obywatelskich

do Prezesów Sądów Okręgowych, w którym podniesiony został brak odpowiednich warunków dla dzieci w strzeżonych ośrodkach dla cudzoziemców.

7 października 2022 r. zapadł wyrok sądu w Hanowerze, również wstrzymujący przekazanie do Polski. Choć polskie władze potwierdziły przejęcie odpowiedzialności za rozpoznanie wniosku o ochronę międzynarodową, to według niemieckiego sądu przekazanie wnioskodawców do Polski stwarzałoby ryzyko nieludzkiego lub poniżającego traktowania, wbrew art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i wbrew art. 4 Karty Praw Podstawowych.

Sąd pochylił się w szczególności nad warunkami panującymi w strzeżonych ośrodkach dla cudzoziemców oraz stosowaniem i przedłużaniem pozbawienia wolności w sposób niemal automatyczny. Sąd ustalił realia systemu azylowego w Polsce na podstawie materiałów zebranych i przedstawionych przez organizację Pro Asyl po wizycie przedstawicielek tej organizacji w Polsce – m.in. na podstawie wystąpień RPO czy wywiadu z prawniczką HFPC Marią Poszytek. Także zeznania wnioskodawcy, którego dotyczyła sprawa, potwierdzały, że w strzeżonym ośrodku w Polsce nie mógł liczyć na ciepły posiłek, a infrastruktura ośrodka przypominała więzienie. Brat wnioskodawcy zeznał zaś, że kilkakrotnie przyjeżdżał do Polski aby domagać się skierowania wnioskodawcy do szpitala z powodu otwartej rany głowy, oferując wpłatę zabezpieczenia pieniężnego w wysokości 5 000 EUR, jednak zamiast tego wnioskodawca był leczony w ośrodku jedynie lekami przeciwbólowymi. Wnioskodawca opisywał także jako poniżające zwracanie się do niego za pomocą numeru przez administrację ośrodków w Białymstoku i Lesznowoli.

Wyroki sądu w Hadze, Holandia

Trzykrotnie na temat wstrzymania przekazania cudzoziemców do Polski wypowiedział się również sąd w Hadze.

W wyroku z 31 maja 2022 r. stwierdził, że niezależność sądownictwa w Polsce znajduje się pod poważną presją, oraz że istnieją poważne obawy co do tego, czy powszechne prawa człowieka członków społeczności LGBTQ+ są nadal respektowane w Polsce. Uchybienia zostały uznane za na tyle istotne, że osoba przekazana do Polski ryzykowałaby, w ocenie sądu, że zostaną naruszone jej prawa podstawowe. Już we wcześniejszym wyroku z 1 października 2021 r. (sygn. NL21.2550, niepublikowany) ten sam sąd wskazał, że nie można przekazać wnioskodawców do Polski z uwagi na udokumentowane pushbacki na granicy polsko-białoruskiej oraz praktykę nieprzyjmowania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Sąd miał wątpliwości, czy w obliczu takiego traktowania migrantów przez polskie władze, prawa osób przekazywanych na podstawie Rozporządzenia Dublin III do Polski będą respektowane. W ocenie sądu, holenderskie organy powinny były w pierwszej kolejności upewnić się, że prawa osób przekazanych do Polski nie będą naruszane w taki sposób, jak ma to miejsce wobec osób nielegalnie przekraczających granicę polsko-białoruską. Sąd zauważył także fakt, że osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową deklarowała orientację homoseksualną, zaś sytuacja osób LGBT w Polsce jest niepewna z powodu dyskryminacji ze strony władz.

Na kanwie powyższych wątpliwości, w dniu 15 czerwca 2022 r. Sąd w Hadze zadał Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytanie prejudycjalne, dotyczące odsyłania osób ubiegających się o ochronę do krajów, które pomimo że są członkami Unii Europejskiej, nie przestrzegają praw człowieka. Zdaniem sądu odsyłającego stało się jasne, że prawa podstawowe są w Polsce naruszane od dłuższego czasu. Dzieje się tak nie tylko na granicy zewnętrznej UE, ale także po jej przekroczeniu. Obywatele państw trzecich zatrzymuje się już na terytorium Polski i przewozi na granice zewnętrzne w celu wydalenia, nie dając im możliwości zasygnalizowania, że chcą ubiegać się o azyl. Oprócz naruszeń na granicy zewnętrznej z Białorusią, z wiarygodnych źródeł wynika zdaniem sądu odsyłającego, że istnieją wątpliwości co do niezawisłości władzy sądowniczej w Polsce.

Wnioski

Przywołane orzeczenia mają charakter jednostkowy, niemniej są warte odnotowania. Jest to kolejny sygnał świadczący o tym, że sposób traktowania osób ubiegających się o ochronę przez polskie władze nie spełnia standardów europejskich. Trudno się dziwić, że osoby poszukujące schronienia przed prześladowaniem nie decydują się na pozostanie w Polsce, lecz kierują się do innych państw Unii Europejskiej, w których będą mogły liczyć na bezpieczeństwo i ochronę. Przepisy przyjęte na szczeblu unijnym utrudniają jednak swobodny wybór państwa, w którym osoba prześladowana może ubiegać się o uzyskanie ochrony.

Vrije vertaling: Lage normen voor de bescherming van de mensenrechten als obstakel voor de overdracht van vluchtelingen naar Polen

12.01.2023

Het systeem voor de overdracht van verzoekers om bescherming is gebaseerd op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten en de veronderstelling van overeenkomsten tussen asielstelsels. De rechtbanken van sommige lidstaten beginnen echter in te zien dat de tekortkomingen in het functioneren van het asielstelsel en de rechtsstaat in Polen zo verstrekkend zijn dat ze het bestaande vertrouwensbeginsel schenden. Bijgevolg schorten deze rechterlijke instanties de uitvoering van het overdrachtsbesluit aan Polen op.

Het komt ook voor dat de autoriteiten van andere lidstaten niet besluiten om aanvragers over te dragen aan Polen, maar hierover geen formeel besluit nemen.

Uitspraken van de administratieve rechtbanken in Hannover en Minden, Duitsland

In het arrest van 5 september 2022. De administratieve rechtbank van Minden weigerde een groep verzoekers om internationale bescherming over te dragen aan Polen. Een Duitse rechtbank heeft geoordeeld dat repatrianten naar Polen als gevolg van bestaande tekortkomingen in het opvangsysteem kunnen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling, in strijd met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

De Duitse rechtbank vond het belangrijk dat Polen niet alleen volwassen migranten, maar ook kinderen onttrekt. Alvorens de personen naar het Pools over te brengen, hadden de Duitse autoriteiten er derhalve voor moeten zorgen dat er kinderen in de groep waren en onder welke voorwaarden zij na hun overbrenging naar het Pools zouden worden vastgehouden. De rechtbank benadrukte de automatische toepassing van detentie door NGO's, het niet in aanmerking nemen van het belang van het kind, het niet horen van het kind door de rechtbank en het niet uitvoeren van medische en psychologische onderzoeken. De rechtbank verwees ook naar de brief van de Commissaris voor de Rechten van de Mens aan de presidenten van regionale rechtbanken, waarin het gebrek aan passende omstandigheden voor kinderen in bewaakte centra voor buitenlanders aan de orde werd gesteld.

Op 7 oktober 2022 werd in Hannover een rechterlijke uitspraak gedaan, waarbij ook de overdracht naar Pools werd opgeschort. Hoewel de Poolse autoriteiten hebben bevestigd dat zij de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op zich hebben genomen, zou de overdracht van verzoekers aan Polen volgens de Duitse rechter een risico van onmenselijke of vernederende behandeling inhouden, in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

De rechtbank keek met name naar de omstandigheden in bewaakte vreemdelingencentra en de toepassing en verlenging van detentie op een bijna automatische manier. De rechtbank stelde de realiteit van het asielsysteem in Polen vast op basis van materiaal verzameld en gepresenteerd door Pro Asyl na het bezoek van vertegenwoordigers van deze organisatie aan Polen – m.in op basis van de toespraken van de CHR en een interview met de advocaat van de HFHR, Maria Poszytek. Ook bevestigde de getuigenis van de verzoeker die bij de zaak betrokken was, dat hij in een bewaakt centrum in Polen niet kon rekenen op een warme maaltijd en dat de infrastructuur van het centrum op een gevangenis leek. Verzoekers broer heeft verklaard dat hij herhaaldelijk naar Polen was gekomen om verzoeker te verzoeken om verwijzing naar het ziekenhuis voor een open hoofdwond, met het aanbod een contante zekerheid van 5 000 EUR te stellen, maar dat verzoeker in plaats daarvan alleen met pijnstillers in het centrum werd behandeld. Verzoeker werd ook door de administraties van de centra in Bialystok en Lesznawola als vernederend omschreven door hem op nummer aan te spreken..

Rekening houdende met het voorgaande loopt verzoeker een reëel risico op refoulement/onmenselijke en vernederende behandeling bij een overdracht naar Polen.

Dit geldt zeker nu verzoeker zelf uitdrukkelijk verzet uitte tegen de overdracht omwille van de volgende redenen:

Verzoeker verklaarde aldus bij zijn aankomst in Polen daadwerkelijk te zijn opgesloten, en dit gedurende maar liefst 7 maanden.

Tijdens zijn detentie heeft hij geen advocaat gekregen noch een beroep kunnen doen op een tolk Farsi.

Hij kreeg graan dat in gekookt water werd opgediend, maar omdat hij dit eten niet binnenkreeg, vermagerde hij fel.

Door ongedierte in kledij en lakens kreeg hij een huidandoening, maar hij genoot geen enkele medische verzorging hiervoor.

Na 7 maanden werd hij vrijgelaten door de grenspolitie, maar er was niets voor hem voorzien, en hij belandde letterlijk op straat.

Tijdens zijn detentie ging zijn psychologische toestand achteruit.

Tenslotte is verzoeker een Iraans burger. Hij kan niet worden teruggestuurd naar Iran, zonder objectieve beoordeling van zijn vrees op vervolging.

De bestreden beslissing is dan ook manifest onwettig. De Belgische overheid verwijst in de bestreden beslissing louter naar het ECRE Country Report van Polen, versie 2021.

Dit rapport loopt tot december 2021. Heden wordt gewerkt aan een geactualiseerde versie, omdat het bestaande rapport geen enkele rekening houdt met de uitzonderlijke situatie waarin Polen zich bevindt. Uit deze recentere landinformatie blijkt immers dat verzoekers niet kunnen worden teruggestuurd naar Polen, omdat ze een dreigen te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende levensomstandigheden/indirect refoulement

Voormelde landinformatie is publiek toegankelijk en was aldus gekend door de Belgische overheid. Toch heeft deze laatste hiermee geen enkele rekening gehouden, hoewel deze landinformatie de persoonlijke verklaringen van verzoeker bevestigt.

Dienvolgens is de bestreden beslissing manifest onwettig, meer in het bijzonder is zij strijdig met het verbod op refoulement, het artikel 3 EVMR, het art. 4 Europees Handvest, het artikel 3.2 Vo nr. 604/2013, minstens met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker verwijst en citeert op uitgebreide wijze uit landenrapporten waaruit blijkt dat er een reële vrees bestaat dat Dublin-terugkeerders geen toegang zullen hebben tot de asielprocedure in Polen. Dat ‘push-backs’ systematisch worden uitgevoerd, niet alleen aan de grens maar ook vanuit het vasteland. Verder klaagt verzoeker de toestand aan in de gesloten centra en dat asielzoekers systematisch worden opgesloten. Verzoeker meent dat de levensomstandigheden er menonwaardig zijn, dat er geen toegang is tot afdoende medische verzorging en dat er geen daadwerkelijke rechtsmiddelen voorhanden zijn. Verzoeker wijst op en citeert uit de brief van de Poolse ombudsman van 25 januari 2022. Verzoeker merkt bovendien op dat verschillende rechtbanken de Dublin-overdrachten naar Polen hebben opgeschort. Zo een rechtbank en een hof in Duitsland, alsook een rechtbank in Nederland. Verzoeker benadrukt tevens dat hij verklaarde daadwerkelijk te zijn opgesloten in Polen, gedurende 7 maanden en dat hij geen advocaat kreeg, noch beroep kon doen op een tolk. Dat het eten oneetbaar was en dat hij door ongedierte huidandoeningen kreeg, waarvoor hij geen medische verzorging kreeg. Na 7 maanden werd hij vrijgelaten, doch hij belandde letterlijk op straat. Zijn psychologische toestand ging er ook op achteruit.

Verzoeker herhaalt dat hij Iraans burger is en niet kan worden teruggestuurd naar Iran, zonder objectieve beoordeling van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker merkt ten slotte op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst naar het *ECRE Country Report* van Polen van 2021 terwijl er heden een geactualiseerde versie bestaat.

De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoeker verwijst naar de bescherming, uitgedrukt in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, ook blijkt uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III Verordening, dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat

de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU). Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij zich heel goed bewust van de verplichtingen die op haar rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoekers betoog komt er in essentie op neer dat de situatie van opvang in detentiecentra in Polen en de *push-backs* aan de grens met Wit-Rusland van die aard zijn dat een terugkeer naar Polen niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat verweerder dit onvoldoende heeft onderzocht.

In casu kan verzoeker, gelet op wat er in de bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek zou hebben gevoerd over of niet gemotiveerd zou hebben aangaande de algemene situatie in Polen voor Dublin-terugkeerders enerzijds en zijn persoonlijke omstandigheden anderzijds.

Meer bepaald blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Polen deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview. Zij steunde zich bij haar beoordeling op het rapport *“van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysiena; Ewa Ostaszewska-Zuk, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland> , laatste update op 26.05.2022, verder AIDA-rapport genoemd*". In weerwil van verzoekers betoog heeft de verwerende partij geen gebruik gemaakt van de oudere versie van het AIDA-rapport, doch wel degelijk de versie met een laatste *update* op 26 mei 2022.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing erop gewezen dat verzoeker na overdracht een nieuw verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen in Polen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers betoog, dat hij geen asielerzoek heeft ingediend in Polen, niet ernstig is. Het vingerafdrukkenonderzoek voor Polen leverde een Eurodac-resultaat type “1” op. Artikel 24(4) van de Dublin III Verordening bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Aldus dient te worden besloten dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen. Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geoordeeld dat verweerder diende te twijfelen aan het feit dat verzoeker effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen. De loutere verklaring van verzoeker dat hij verplicht werd om een beschermingsstatus aan te vragen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder er mag op vertrouwen dat de informatie die door Polen werd gegeven correct is. De Poolse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang bij om vreemdelingen te verplichten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Artikel 23 van de verordening nr. 603/2013 bepaalt dat de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk is voor de juistheid en de actualiteit van de gegevens die hij aan het centraal systeem toezendt. Er kan niet worden geconcludeerd dat verweerder deze bepaling schendt door de gegevens die in het centraal systeem werden opgenomen als correct te beschouwen en er gebruik van te maken bij het nemen van een beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij een refoulement riskeert naar Iran, kan hij evenmin worden gevolgd. Verzoeker kan een navolgend VIB indienen. Dat er een ontvankelijkheidsfase is inzake herhaalde VIB's en dat er een restrictieve benadering is van de nieuwe elementen die in dat kader worden aangevoerd, laat op zich niet toe te veronderstellen dat hij het risico loopt op een schending van het non-refoulementbeginsel en dat hij daardoor in een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM zal terechtkomen. Verzoeker toont niet aan dat er voor hem geen daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat tegen een beslissing waarbij de eventueel door hem aangevoerde nieuwe elementen al te restrictief en dus niet deugdelijk zouden worden beoordeeld in het licht van de verplichtingen die voortvloeien uit de kwalificatierichtlijn, de Conventie van Genève en het EVRM. Verzoeker toont een reëel risico op een schending van het non-refoulementbeginsel niet aan. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hiernaar geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd door de verwerende partij. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij niet is nagegaan wat de huidige opvangsituatie is in Polen. Verzoeker brengt evenwel zelf ook geen

concrete elementen bij waaruit zou blijken dat deze vluchtelingenstroom van die aard is dat het hem, als Dublin-terugkeerder wiens verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen, in een situatie zal brengen die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Immers, indien verzoeker niet van de mogelijkheid gebruik maakt om een nieuw VIB in te dienen op grond van nieuwe elementen, dan kan hij worden beschouwd als een derdelander aan wie een terugkeerverplichting kan worden opgelegd. Indien hij wél van die mogelijkheid gebruik maakt, brengt hij geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij als Dublin-terugkeerder zal worden opgevangen in onmenselijke omstandigheden. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de situatie van vreemdelingen die illegaal de Wit-Russisch-Poolse grens zijn overgestoken. Het weze herhaald dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker en dat zij erom hebben verzocht om minstens 10 werkdagen op voorhand in kennis te worden gesteld van de komst van verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker via Warschau zal worden overgedragen.

In de mate dat verzoeker heeft verklaard dat hij eerder in Polen werd opgesloten in een asielcentrum gedurende zeven maanden, kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij hiervan, buiten zijn verklaringen, geen begin van bewijs voorlegt, terwijl gelet op zijn beweerde lange verblijf in zulk een gesloten centrum in alle redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij concrete elementen voorlegt in zake zijn beweerd verblijf. Zo weet hij niet in welk centrum hij verbleef of waar precies in Polen. Waar verweerder thans wijst op onmenselijke omstandigheden aldaar, zoals het feit dat hij geen advocaat kreeg, geen beroep kon doen op een tolk, het eten niet te eten was en hij door ongedierte huidandoeningen kreeg waarvoor hij geen medische verzorging kreeg, heeft hij er met geen woord over gerept tijdens zijn gehoor op 16 februari 2023, alwaar hij beroep kon doen op de tolk die het Badini machtig is.

De verwijzing naar de informatie die hij thans voorlegt over de situatie aan de grens met Belarus volstaat niet om een verband met zijn individuele situatie aan te tonen, temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet weet via welke landen hij is gereisd en Polen is binnengekomen. Wat er ook van zij, zoals dat reeds werd gesteld, moet thans zijn situatie als Dublin-terugkeerder worden onderzocht en kan hij niet worden beschouwd als iemand die illegaal de grens oversteekt. Waar verzoeker een citaat op p 91 uit het AIDA-rapport aangrijpt om erop te wijzen dat ook Dublin-terugkeerders in detentie worden gehouden, moet erop worden gewezen dat dit betrekking heeft op personen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen door Polen aan andere lidstaten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben vastgesteld dat het rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang of opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure. Zelfs indien er sprake zou zijn van detentie van Dublin-terugkeerders, bijvoorbeeld wanneer zij een definitieve negatieve beslissing hebben ontvangen inzake hun verzoek om internationale bescherming, en detentie noodzakelijk wordt geacht om de verwijderingsbeslissing uit te voeren, dan nog moet verzoeker aantonen dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (*Mohammed v. Oostenrijk*, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Verzoeker toont niet aan dat dit voor hem het geval is.

Evenmin toont verzoeker aan dat hij moet worden beschouwd als een Dublin-terugkeerder met een bijzondere kwetsbaarheid. Verzoeker is een alleenstaande jonge man die zelf verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. De verwijzing naar de arresten van de Duitse rechtbanken en de rechtbank in Nederland is niet dienstig aangezien ze de opsluiting van minderjarigen betreffen en een persoon die tot de LGBTQ+-gemeenschap behoort. De Raad dient aan te geven dat de vaststellingen of bemerkingen waarnaar verzoeker verwijst geen betrekking hebben op omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker er zelf in dreigt terecht te komen, op situaties waarvan niet vaststaat dat ze zich actueel nog voordoen of zaken betreffen die voldoende zwaarwichtig zijn om eruit te kunnen deduceren dat er een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bestaat.

Waar verzoeker stelt dat zijn 'psychologische toestand' is verergerd ten gevolge van de langdurige detentie, merkt de Raad op dat de arts van het CIB heeft vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een schending zou kunnen inhouden van artikel 3 van het EVRM en dat hij 'fit is to fly'. Verzoeker toont overigens geen psychische problemen aan met een medisch attest en beperkt zijn betoog tot een loutere bewering.

Verzoekers beschouwingen laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Er blijkt evenmin dat het non-refoulementbeginsel, artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werd geschonden.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN